

در پی آن همه خون که بر این خاک چکید، ننگ‌مان باد این جان، شرم‌مان باد این نان، اگر فریاد بر نیاوریم؛ بیاد می‌آوریم و فراموش نمی‌کنیم و نمی‌بخشیم، این همه خونی که جمهوری اسلامی در این خاک ریخت. ما نشستیم و تماشا نخواهیم کرد، ما جمع‌ایم و موج که چون کوه به ساحل می‌ریزد.

آنچه مانده حافظه است و میدان نبرد که یک سوی آن مردم هستند و سوی دگر آن حاکمان دشنه به دست.

مهمانان گرامی، حضار محترم، دوستانی که از طریق پخش زنده با ما هستید، سلام. به سی‌وسومین گردهمایی در باره کشتار زندانیان که در استکهلم برگزار می‌شود، خوش آمدید.

جامعه‌ی ایران امروز زیر فشار مجموعه‌ای از بحران‌ها زندگی می‌کند؛ بحران معیشت، بیکاری، سقوط هزار درصدی قدرت خرید مردم، گسترش ناامنی، تهدید دائمی جنگ، امنیتی شدن بیش از پیش فضای عمومی، سرکوب اعتراضات، گسترش اعدام‌ها و تعمیق ناامیدی در میان مردم. این پدیده‌ها در مجموع محصول چهل و هفت سال ویرانی و سرکوب جامعه توسط جمهوری اسلامی است.

با جنگ دوازده روزه در خرداد ۱۴۰۴، وضعیت زندگی مردم و شرایط جامعه بیش از گذشته به وخامت گرائید. نارضایتی مردم در واکنش به فقر فزاینده و بحران معیشتی در ایران، اوج پیدا کرد و در نهایت به اعتراضات میلیونی و سراسری دیماه ۱۴۰۴ منجر شد. جمهوری اسلامی که به شدت از این وضعیت به وحشت افتاده بود، وحشیانه به جان مردم افتاد و هزاران نفر را قتل‌عام و هزاران تن دیگر را مجروح و دستگیر کرد. زنجیره سرکوب از بازداشت تا اعدام را بار دیگر با خشونت زایدالوصفی به چرخش درآورد. در ماه‌های پس از آن، بسیاری از دستگیرشدگان با اتهام‌های سنگین امنیتی روبه‌رو شدند؛ پرونده‌هایی همراه با شکنجه، محرومیت از حق دفاع، اعتراف‌گیری اجباری و محاکمه‌هایی که از پیش توسط بازجویان تنظیم شدند. اکنون پیامد آن سرکوب‌ها در اجرای احکام اعدام زندانیانی دیده می‌شود که نام‌شان از میان موج گسترده‌ی دستگیری‌ها بیرون آمده است.

اعدام زندانیان سیاسی در ماه‌های اخیر به عنوان یکی از هولناک‌ترین شیوه‌های سرکوب معترضان، فرمان قتل است که پس از دستگیری‌های گسترده و ناپدیدسازی، اکنون به مرحله‌ی اجرا رسیده‌اند.

اجرای این قتل‌ها بخشی از سازوکار سرکوبی است که در سایه‌ی جنگ و فضای امنیتی حاکم، سرعت بیشتری گرفته است. پشت هر حکم اعدام، انسانی است که پرونده‌اش محرومیت از حق دفاع، اعتراف‌گیری اجباری و محاکماتی از پیش تعیین‌شده نهفته است، روندی ضدبشری، رایج و رسمیت‌یافته در جمهوری اسلامی که بارها در چهل و هشت سال گذشته تکرار شده است.

موج اعدام‌های سیاسی، تاکنون دستکم جان بیست و شش تن از زندانیان سیاسی را در ارتباط با اعتراضات دیماه ۱۴۰۴ گرفته است. برخی از این اعدام‌ها در ملاعام اجرا شد؛ اعدام‌هایی که در سایه‌ی جنگ و فضای امنیتی حاکم، با شتاب و برای به وحشت انداختن مردم به اجرا درآمدند. این اعدام‌ها سحرگاه دوشنبه پنجم مرداد در میدان علیخانی اصفهان به اجرا درآمدند و به جای ترساندن مردم، هزاران نفر در واکنش به این جنایات، در حالی که در اطراف میدان تجمع کرده بودند، با شعار "بی شرف بی شرف" انزجار خود را نسبت به این عمل شنیع و جنایتکارانه جمهوری اسلامی ابراز داشتند.

این حضور اعتراضی و موج تنفیری که نسبت به این احکام و جمهوری اسلامی در جامعه مشاهده می‌شود، نه تنها نشانگر عمیق‌تر شدن شکاف میان جامعه و حاکمان است، نشانه‌ای از شکل‌گیری هسته‌های اولیه همبستگی گسترده‌ای است که در برابر خشونت سازمان‌یافته جمهوری اسلامی و موجودیت آن، در حال شکل‌گیری و گسترش است.

دستکم صد و ده زندانی سیاسی که بیشتر آنان از معترضان بازداشتی دیماه هستند، در شهرهای مختلف به اعدام محکوم شده‌اند. هفتاد تن از آنان در اصفهان به اعدام محکوم شده‌اند. ۲۶ تن از آنان هم‌اکنون به سلول‌های انفرادی پیش از اجرای حکم منتقل شده‌اند و در خطر قریب‌الوقوع اعدام قرار دارند.

تاریخ چهل و هشت ساله جمهوری اسلامی از جرم و جنایت سرشار است. گرچه نسل دهی شصت با زندان، اعدام و حذف فیزیکی سرکوب شد، اما خواست آزادی، برابری و کرامت انسانی خاموش نشد و در نسل‌های بعدی، با زبان، شکل و تجربه‌ای متفاوت، دوباره به صحنه‌ی اجتماعی بازگشت. همپای با آن، ماشین سرکوب و کشتار جمهوری اسلامی بیکار نماند و به کشتار مردم در زندان و خیابان ادامه داد.

دادخواهی در چنین بستری، فقط واکنشی عاطفی یا حقوقی به یک یا چند جنایت جمهوری اسلامی نیست، بلکه نسل‌به‌نسل به شیوه‌ای از مقاومت مدنی و مبارزه‌ی اجتماعی علیه تمامیت نظام حاکم تبدیل شده است.

مردم در ایران با "استبداد مضاعف" روبه‌رو هستند. نه فقط در برابر سرکوبهای سیاسی، بلکه در برابر دستگاه ایدئولوژی حاکم هم قرار دارند که در بازتولید خشونت و بحران‌های اجتماعی نقش مهمی ایفا می‌کند.

امروز در سی‌وسومین گردهمایی در باره کشتار زندانیان سیاسی، رفقای عزیزمان، شهلا طالبی، ناصر مهاجر و فریبا ثابت، به‌ترتیب تحت عنوان: "از ژرفای درد و داغ: پیوند نسلها و جنبش دادخواهی"، "کارزار سه شنبه‌های نه به اعدام در پرتو کشتار بزرگ ۶۷"، "حقیقتی که خاموش نمی‌شود از دهه شصت تا جنبش زن، زندگی، آزادی"، نگاهی خواهند داشت به «نسل‌های ناتمام» و گزاره دادخواهی به مثابه یک جنبش اجتماعی، که مادران خاوران برای نخستین بار پرچم آنرا برافراشتند، و مادران آبان ۹۸، زن زندگی آزادی ۴۰۱ و مادران داغ‌دیده دی‌ماه ۴۰۴ آنرا ادامه دادند.

در بخش دوم برنامه، آیدا جبّاری هنرمند جوان مهمان برنامه چند ترانه سرود اجرا خواهد کرد. برنامه را با یک دقیقه کف زدن بیاد و در گرامی‌داشت جان باختگان دهه‌ی شصت و تمام جان‌های شیفته‌ای که جمهوری اسلامی از مردم ایران در چهل و هشت سال گذشته گرفته است، آغاز می‌کنیم.